

722598

NOUA
BIBLIOTECĂ ROMÂNĂ

COLECȚIUNE DE NOVELE ȘI ROMANURI

BCU Cluj / Central University Library Cluj

SERIA I.

BROȘURA I. — XII.

BRAȘOV.
EDITURA ȘI TIPARUL TIPOGRAFIEI ALEXI.
1881.

722600

PEȚIREA PRIMEJDIÓSĂ.

BCU Cluj - Centrul Universitar Library Cluj

DE

FERDINAND STOLLE.

Petirea primejdioasă.

»Să te ferescă Dumnezeu de fetele talentóse«
dise într'o séră bancherul Cambiescu cătră o societate de domni, cu care şedeau la masă in un hotel din Bucuresci unde venise pentru afaceri.

»De ce, de ce,« intrebare ascultătorii sei.

»Fiind-că sunt fórte primejdiose, — respunse bancherul. BCU Cluj / Central University Library Cluj

»Cum așa? Ce fel? — exclamă ceilalți.

»Dacă voiți să sciți, trebuie să ascultați la o narațiune mai lungă, din care puteți apoi afla, cum eram să o pășesc chiar eu odată cu trei fete talentóse.« —

»Spune, că ascultăm! — insistară cei de la masă.«

»Lisa, — incepu bancherul, — »soția mea, dar atunci nu-mi era încă soție, ci pur și simplu fata unei văduve sêrmâne, sta aninată de peptul meu și plângea, cum plâng fetele cele de 18 ani.

Eu o consolam: in zadar. In fine perdui răb-

darea și ȃisei: „parolă de onore nu înțeleg nefericirea cea mare de care plângi.“

»Crudelule!“

»Opt ȃile nu sunt o eternitate!“

»Fetele moșierului sunt frumoșe, — se lamentă Lisa.“

Și chiar de ar fi ângerî coborite din al șaptelea ceriu al lui Mahomed, ce ar fi! Mă duc numai să le vȃd, nimic mai mult.“

»Sunt bogate,“ plânse Lisa mai departe.

»Nu întreb eu de bani!“

»Presimțiri rele im apasă sufletul,“ — se văitâ Elisa.

»Astfel e la ver-ce despărțire, — ȃisei eu — omul se gândește tot la ce-î mai rău. Chiar Franklin, vestitul Franklin a ȃis: „ce ne-au costat acele suferințe, care nu s'au împlinit!“

»N'ai putut indupleca pe unchiul tȃu?“

»Să fi avut inima de pétră séu de fer, n'ar fi putut remânea mai vȃrtos,“ respunsei eu; „i am declarat că nu voi lua de nevastă pe nici una dintre demoaselele Polichrimadi. Du-te să le vȃȃi, im răspunse unchiul, fac prinsore că îȃi vei schimba părerea.“

»Vedî, vedî« ȃise Lisa cu frică și își strînse mai tare brațele împrejurul gîtului meu, »nu-mă părăsi Ștefane!«

»Ce pot face? observai eu. »Dorința unchiului meu nu este ver un lucru exagerat séu nedrept. Décă m'aș opune, ar putea să cadă la prepusurî. Unchiul meu, care îm este un al doilea părinte, îș explică aversiunea mea in contra fetelor lui Polichrimadi din singura causă, fiind-că nu le cunosc in persónă. Nu cere decât să le vedă numai de-o cam dată, alt nimic. Cred, că acéstă plăcere i-o pot face? ȃilele aste de tómnă sunt line și frumóse! Scap pentru o sėptemână de munca cea obositóre de cantor, și privesc tótă istoria ca o excursiune de plăcere!«

»Și la mine' nu te gâdescî« oftă iubita.

»Inima și gândurile mele sunt tot-déuna la tine, — consolai eu, — »oricât de departe m'ar duce sórtea.*

După ce sė convinse Lisa, că eram firm decis a indeplini dorința unchiului meu, și a mă duce la moșia lui Polichrimadi, care sė află cale de o ȃi de la Brăila, vedu că n'are încătrău și se învoi cu acest fapt. Dar mai întăiu fui silit a jura sus

și tare, că voi rezista fetelor lui Polichrimadi re-
putate de frumoase și că i voi păstra Lisei fidelitatea.

După ce depusei acest jurământ urmă încă o
îmbrătoșare lungă și un sărutat nefinit.

Rămasul bun, de care sincer vorbit, în fu-
sese cam gróză, fu astfel cu fericire consumat.

A doua zi de dimineță eram pe cale spre
moșia știută. Dar înainte de plecare, avui mare
audiență la unchiul.

„Nu-ți va părea rău de călătorie, Ștefane“ —
dise el, fetele sunt frumoase, culte și talentóse.

Nu sunt găsculite, ca cele mai multe fete de
starea noastră. Numai să te căptușesci bine cu totă
învătătura de care dispui. Ți lucrul cel mai de
frunte, fie-care din ele capătă câte 15000 galbeni
de zestre. Aibă grijă să-mi aduci o noră bogată
în casă, căci apoi te pui la parte în banheria mea;
peste vr'o câți-va ani mă retrag cu totul și apoi re-
mâi singurul stăpân, și ai de tóte și ești bogat și
nu-ți pasă de lumea 'ntreagă. Apoi și amicul meu,
moșierul doresce o asemenea alianță. Așa de bine
ca ție nu-i merge fie-cărui pețitor. Eu am alergat
de eram să oftez, după reposata mea. Părinții
erau în contră și se făcură pară și foc. Norocul

îți zîmbesce, »prinde-lă«. »Prinde-lă« Țisei eu in mine pe drum, »lesne i Țis; dar mînil e im sunt deġa legate iubite unchiule. Mînil e și cu inima cu tot. Dar chiar dacă ar fi liber, totuși nu m'aș putea decide a-mî găti norocul in modul acesta. Nu urăsc nimic mai mult decăt căsătoreile forsate prin a treia mână. Înse arătându-mă ascultător cătără unchiu-meu chiar prin visita mea de vre-o cătewa ȡile la moșia lui Polichrimadi, nu mē va prinde rēu vederea fetelor. Acēstă mică jertfă o datoresc binefăcătorului mea cārui a am să mulțamesc tōte. Nu vēġ nici un rēu la astea, cā-cī nu sunt silit a lua in cāsătoreă nici una dintre domnișorele Polichrimadi, am numai să le vēġ, ceia ce nu-mī va scurta viēta«.

Apropo de viēță! Cine ar fi creġut cā in adever era amenințată, și incă . . .

»De cine, doar nu de fetele cele frumōse, — intrebară aici ascultătorii cu curiositate.

Cambiescu aprinġându-și o țigară prōspătă, response, clintind din ochi:

»Puțină răbdare Domnilor, veți afla numai decăt.

»Mē duceam in cabrioleta mea spre moșia

cu fetele. Era o trumósă ȃi de tómnă. Sórele lu-
cea cu splendóre pe bolta cerului și daurea viile
prin care era in curênd să începă culesul. Jur in
prejurul meu sê desfăta cel mai minunat peisagiu
de tómnă. Ramurile pomilor încárcate cu rod atir-
nau la pămênt . . .

„Totuși sunt puțin curios de a face cunoștința
fetelor lui Polichrimadi“, ȃiceam in mine, — un-
chiul nu putea să le laude indestul frumșetea lor.
Nu ințeleg însê, după tóte, cum de nu s'au măritat
încă, dacă sunt astfel de minunate. Eu vêd că
unchiul a privit la prospectul galbinilor, și in re-
flecsul lor va fi vêdut acele minuni de care vorbesce“.

In promiteam multă plăcere din aventurile
ce speram a avea in acéstă cale, căci mult în plă-
ceau aventurile. Dar n'avui nici o pățanie pe drum,
cu atâtea mai multe mă așteptau la locul de des-
tinațiune.

Era cătră 10 óre a doua ȃi, când sosii la
moșie. Diminêta era atâta de frumósă, peisagiul
atât de incântător, încât decisei, a lăsa de o cam
dată cabrioleta mea intr'un han, depărtat ca un
cuarț de oră de moșie, ș'a mă duce pe jos acolo.

Îmă făcui toaleta și o luai la picior.

Nu mersei mult timp când mi se prezentară în ore-care depărtare clădirile de pe moșiă. N'aveam decât să mă percurg o pădurice mică de mesteacăn, pentru a ajunge în grădină, în care se afla casele domnesci.

Privii înprejur cu speranța de a vedea ver-una dintre grațiile din care aveam, după dorința unchiului meu, să-mi aleg una de soție: Dar nicăiri nu să zărea nimen decât vre-o două țărance, care lucrau pe un câmp. Tocmai în momentul când eram să intru în pădurice, eși d'acolo ca în depărtare de 200 de pași de mine o făptură femeiască, sveltă, îmbrăcată în haine de vânătoare cu o pușcă în mână. Ea se opri la vederea mea, reșămându-se pe pușcă și privind înprejur.

„Dacă va fi vre-una dintre fetele lui Polichrimadi Țisei în mine, apoi atunci n'are tocmai nedreptate unchiul meu, că-cî fata pare în adevăr a fi foarte frumoasă.

Nu voiam să par inoportun, deci mă făcui, că n'am vădut aparițiunea frumoasă și mersei mai departe. D'abia făcusem însă vre-o doi pași, când auđii o voce femenină strigând cu putere: „stai.“ Eu socotii, că acest strigăt nu mă pôte privi nici

de cum pe mine și mersei mai departe. De-odată pădurea răsună de un tunet și un glonț șueră aprópe de capul meu.

Acum mă oprii.

„Trebuie să fie nebună acea ființă“ gândii in mine, și aruncai o privire uimită asupra fetei, care veni cu pas domol cătră mine. In adevăr era foarte frumósă. O taliă, cum nu găsești lesne altă, pěr galben, ochi ca cerul etc.

„Dar ce folosește corpul frumos“ obiectam érăș in mine, „locuit de un spirit aiurit.“

Fata se apropiase ca de 50 pași de mine.

„Ce îndrăsnélă să nu stai pe loc,“ đise ea cu voce imperativă, dar sonoră, „când îți strig să te oprești?“

„Domnișórá“ respunsei hîlbăind atît eram de uimit prin frumseța ei.

„Hâi de, vorbește spune de ce te-ai oprit acum?“

„Dacă nu mă înșel un glonț a șuerat pe d'asupra capului meu.“

„Dór ți e frică de glonțuri.“

„Apoi, de . . .“

»Să-ți fiă rușine, un bărbat să nu cunoscă frica!«

Póte fi casurî . . .«

»In nici un cas un bărbat să n'aibă frică și încă nici odată dinaintea unei femei. Dór te-ai temut să nu te vatăm.«

»Glontul a sburat destul de aprópe de capul meu.«

»Ce fel? Cređi că am atentat la viața d-țale, cređi că sunt o asasină?

»Nu tocmaí asta, Domnișórá!«

»Așa dară te indoiesci de dibăcia mea?

»Nici de cum.«

»Étă, ít voiú da o probă. Veđi colea mărul cela frumos? Ia 'lú și ține 'lú in palmă, intinde brațul și eu ít voiú sbura cu un glont mărul din mână. Pe ce ne prindem?

»Asemenea prinsorî nu sunt după gustul meu?

»Ear ți-e frică?«

„Omul are câte odată momente slabe.“

„Papălapte“ ție cu ton batjocuritor femeia gróznică, ținti din nou drept pe capul meu, cocoșul făcu țanc.

„Ești nebună“ strigaiú ingrozit. Dar in același

moment praful fulgeră și pușca se descărcă. Eram să cad la pământ de spaimă, trebuie că-mi nimerise pălăria.

„Scóte-ți pălăria din cap!“

Fără a mai ști ce fac, îmi luai pălăria. Fata nimerise crângulița de brad pe care o pusesem de curând în pălărie.

Tot trupul îmi tremura.

„Unde călătorești?“

Pentru a nu irita din nou această ființă teribilă, răspunsei cu totă politetea de care puteam dispune în acel moment! „La moșia domnului Polichrimadi!“

„Ferește-te de fetele lui,“ dispuse dimonul feminin și peri éráș prin pădure.

O luai la picior ca să scap cu un minut mai curând din apropierea acestei ființe primejdioase.

„La dracu“ — dispusei în mine, „dór nu am dat aici în țera Zulușilor, căci numai acolo cred, că se indeletnicește lumea cu asemenea petreceri nebune. Dar cine a fost această ființă sacrilegiă? Un dimon care spărie lumea, sau o făptură omenescă cu sânge și cu suflet? Mai curând cred că să fi fost un dimon, căci de unde dracu să se fi

deprins o fată a trage atât de bine cu pușca, și a ținti cu atâta sânge rece spre capul unui om. Frumósă, minunată a fost aparițiunea, ce-i drept, dar Dumneșeu să mă ferescă de așa frumșeță, care este în stare a-ți stinge viața, precum ar stinge altul o luminare. De o sută, de o mie de ori im mai place Lisa mea, decât această săgetătoare. Nu-mi șise acest dimon, sau ce va fi fost, să mă feresc de fetele lui Polichrimadi. Deu dacă vor fi și ele tot atât de primejdioșe ca și asta, apoi voiș putea mulțami lui D-șeu, dacă voiș scăpa sănătos. Doar nu va fi fost această Stahia în ea însăși una din fetele lui Polichrimadi?«

Cu tóte că privisem pe fie care moment împrejurul meu, avui fericirea a nu mai da cu ochii de această aparițiune teribilă, și ajunsei nevătămat până la marginea păduricei. Omul să nu fiă nici odată nemernic. Tot-déuna dorisem a avea o aventură interesantă, mă sfădisem cu sórtea, că nu-mi făcuse după plac: acum mi s'a împlinit dorul cu prisos; o aventură mai romantică nu mi se putea întembla. Dar încă nu era destul cu atâta, aveam s'o mai pătesc.

In fine sosisem in curtea domnéscă, unde dă-

dui de nisce ómenī care tăiau la lemne. Intrebai de domnul Polichrimadi.

„Măi Petre“, strigă unul dintre tăiători cătră un băiat ca de 10 anī, „du-l pe domnu la coconul nostru.“

Petre mă conduse și peste curênd mă aflai față cu Polichrimadi, pe care-l cunosceam, căci îl vëdusem ver o două orī la noi in cantor.

„Bine ai venit“ im dīse el, „te am acceptat de mult.“

Eu îi făcui o reverință.

„Indată te voi duce in odaia, ce ți-am destinat, dar mai întâiu să golum o butilcă de Bordeaux.

Omul im plăcu. După porunca lui un servitor aduse vin și mezelicurī. Ne puserăm la masă.

„Pecat“ incepu moșierul, „că ai sosit pe un timp unde nu sunt fetele mele acasă; doresc prea mult a-ți le presenta. Cred că se vor întorce după prând.“

„Dór fac visite prin vecinătate“ observai eu.

„Nu tocmai“ răspunse Polchrimadi „fie-care din ele s'a dus să-și vëdă de trebă.“

„Să-și vëdă de trebă?“ mă întrebai in mine, „ce treburi pot avea domnișórele?“ „Dar pentru

ca să faci cunoștința familiei mele cel puțin din poze, te rog să trecem în odaia de alături, unde le poți vedea.“

Trecurăm în odaia d'alături. Mă cuprinseră fiori reci la vederea cadrelor, atât de frumoase erau ființele portretate, dar fiorile de plăcere se prefăcură în fiori de gróză recunoscând într'una din acele grații pe dimonul care era să-mi trecă un glonț prin cap.

„Bălana asta“ dișe Polichrimadi explicându-mi portretele, „este Cleopatra cea mai mare dintre fetele mele, și cea mai sburdalnică, păcat că nu este fecior.“

„Nu-i diș decât Diana, că - cî tare i place vênătórea. Asemenea pasiunii nu - mî plac la fete, dar mă gândesc, că tineretele trebuie și ele să-și aibă vécul. Cleopatra are o inimă bună și d'aceia mai trec cu vederea indeletnicirile ei cavalierești.“

„Indeletniciri cavalierești?“ întrebai eu.

„Da“ dișe tata cel bun, „Cleopatra călărește, se bate în arme și trage la țintă ca un vênător: cum am diș, păcat că nu este băiat.“

„Cât în privința țintirei“ dișei eu, „cred că am asistat deja la o probă. Domnișóra a binevoit

a-mi sbura cu glonțul din pușca Domniaei o rămurică de brad din pălăria mea!

„Ean veđi“ strigă Polichrimadi surprins, „da, cam are obiceiul a face d'astea. N'aveai însă să te temi de nimic. Cleopatra are mână sigură și țințește bine.“

„Imi permit a vă observa, că după părerea mea nu să cade unei domnișore a se ocupa cu asemenea lucruri.“

„Ai dreptate, ai dreptate,“ mărturisi părintele înamorat de fetele sale, „și eu i-o spun în toate ȃilele. Inșă pe o urechia intră și pe alta ese. Când voiesc se devin sever, și im increșesc fruntea, fata mă ia de gât im promite că nu va mai face și nu mă lasă până când nu mi se înseninéză éráș fruntea. Apoi se duce și toate promisiunile sunt indată uitate. Sunt prea slab față cu ea, veđ și eu.“

Moșierul sosi acum dinaintea al doilea portret, care represinta pe fiă-sa Irina. Era cea mai frumósă ócheșă, din câte am veđut prin lume; o frumseță naltă, imposantă; dar și fața ei avea un aer bărbătesc. Stam răpit dinaintea cadrei frumoșe și nu mă puteam deslipi de ea.

Moșierul observă cu plăcere interesul meu pentru portret, și își urmă explicările sale.

»Asta-i Turnescul meu«, — dîse el.

»Turnescu« întrebai eu cu mirare.

»Da, da, Turnescu« zimbi moșierul, — „Irina este cel mai dibaciū chirurg și operator din tot ținutul. In ast moment este ocupată a tăia brațul unui țeran, singurul mijloc, pentru alū scăpa pe nefericitul om, de mórtea sigură“.

»O misiune sacră« exclamai eu cu tóte că nu prea mi să potrivea pentru o domnișórá atát de fromósă. Merserăm la al treilea portret, care nu era mai puțin fermecător de cât cele lalte doué. Zulufi frumoși incadrau o față inflorită, fisionimia era mai dulce.

»Sper că acésta, — dîsei in mine, — nu va împărtași patimile celor lalte doué, că-cî im pare mai domólă.

»Étä Liné al meu.«

»Cum? Naturalistul?

»Da, fica mea cea mai mică cu numele Melpomena conósce istoria naturală ca și un profesor. Nu cruță nici o ostenélă, nici o neplăcere pentru a studia natura.«

„Neplăcere!“

„In adevăr; acésta fată îm aduce de la excursiunile ei prin coline și văi, prin codrii și câmpii tot soiul de vermî scârboși; de multe ori m'am supărat pe ea cu tot adinsul. Pretutindenî se tîresc, sar, se svîrcolesc, gândaci, vermî, raci, șopirle și brósce. Melpomena este tot o dată și amatóre de paiangenî. Décă ai putea să-i procurî un scorpion veninos, țî-ar fi recunoscatórá până la mórte:“

Mê infiorai.

„Să veđi odaia Melpomei“ îș urmă părintele fericit împărtășirile sale „ai crede că te afli într'un muzeu.“

„Dar“ exclamai plin de mirare, „cum a dobîndit fetele Domnietale nisce pasiunî atât de nepotrivate cu caracterul femeesc?“

Să-ți spun, iubitele respunse tata cel fericit.

„De vreme ce li-a murit mama pe când ele erau in o vërsta fragedă, au rămas sub ingrijirea mea, ér eu am cređut a face réu, oprindule de a șî desvolta talentele ce li-a dăruit natura!“

„După părerea mea,“ îndrăzniî a i obiecta,

ar fi fost mai bine decât ai fi stăruit să li se desvolte talentele naturale, voiesc să ȃic . . .

„Înțeleg — mă intrerupse moșierul, „voiesc să ȃic, că ar fi fost mai bine, decât le-ași fi crescut să fiă bune menagere. Ai dreptate și totuș te înșeli. Talentele fetelor mele nu le opresce de a fi bune menagere “

Să cam supărase betrânul, eu însă eram cu totul deconcentrat. Pe de altă parte în părea bine, că descoperisem asemenea talente la fetele lui Polichrimadi, că-că astfel eram scutit și peste scutit de datoria ce m'impusese unchiul meu cërând ca să iau pe vr'una din ele de soție. Cred că nici D-lui nu s'ar fi învoit să mă căsătoresc cu un vênător primejdios, séu cu un măcelar, pardon, cu un chirurg séu în fine cu un naturalist, care înființa musee pline de vermă și alte scârbituri. Inșă totuș eram curios să fac cunoscința personală a celor lalte doue fete, că-că după portrete, trebuie că erau fromóse de minune. Pe Cleopatra, pe țintitórea nu doream atât, că-că gróza de care mă impluse în zăcea încă prin vine. Cred că ar fi fost în stare să mă sboare cu glónțele ei afurisite bucătura din gură. Nu-i bine a te juca cu pușca, asta o scie și moș Glávata.

Mă intorsei cu Domnul Polichrimadi in odaia de dejun. Dabia ne puseserăm ér la masă, când étă că să auđi lătrătură de câini prin curte și întră pe pörtă călare pe un armăsar alb domnișóra Cleopatra. In adevér era un aspect plăcut. Costumul de vênătorésă i ședea fórte bine, și posa ei era fórte grațiósă. Cu tóte acestea nu puteam să oprese in mine un simțimént de frică.

Cleopatra să dede jos de pe cal și întră in casă.

„Acum vei putea vedea in apropiere pe sburdalnica“ ڤise moșierul care privise cu plăcere de pe feréstră la fiia sa.

Așa precum prorocise să și intêmpla. Ușa sê deschise cu sgomot. Cleopatra sări in odaiă și sburâ la peptul moșierului, fără a lua in considerare prezența mea.

„Fată nebunatică“ ڤise Polichrimadi suprimând cu greu plăcerea sa, „nu veđi că mai este cineva in casă, un amic fórte bun al familiei nóstre.“

Cleopatra ridicâ ochiil și mă privi cu o căutătură care nu denunța nici decum o binevenire. „Un aer batjocoritor sê intinse pe fața ei. „Décă

nu mă înșel“, ȃise cu rĂcĂlĂ „am fĂcut deja aȃi
diminĂtĂ cunoștințĂ Domnului.“

„Am avut fericirea“ respunsei inchinĂndu-mĂ
dinaintea ei „a servi drept țintĂ puscei D-vĂstre.“

„DorințĂ mea ar fi fost, sĂ te fi purtat cu
mai multĂ gentilețĂ fațĂ de amicul meu“ observĂ
moșierul, „esci și remĂnĂ neintĂleptĂ, CleopatrĂ.“

„M'ai și denunțat?“ intrebĂ fata cu dispreț.
Apoi intorcĂndu-se spre Polichrimadi ȃise riȃend:
„Inchipuiesce-ți tatĂ, acest tinĂr avea fricĂ cĂ aten-
tez la viețĂ sa!“

„Cum vorbești ĂrĂș“ strigĂ tata supĂrat, „cer
ca sĂ areți Ăspelui meu, pe care lĂ stimez, respectul
cuvincios.“

Cleopatra nu respunse nimic ci merse cu un
aer contrariat la ferĂstrĂ pentru a sĂ rĂcori. DupĂ
ver o cĂteva momente veni cu grabĂ spre mine.

„Esci exersat a trage cu pistĂlele?“

„Sunt ver o cĂțĂ-va ĂnĂ,“ — mĂrturisii eu,
„de cĂnd m'am incercat a da la țintĂ cu nisce
pistĂle vechi.“

„AșĂ dar“ ȃise ea ingrabĂ, „vin'o cu mine
la țintĂ, sĂ ne intrecem la tras.“

„CleopatrĂ,“ observĂ moșierul, „dĂ-Ă puțin

repaos ospelui nostru. Măine séu poimăine veți avea destul timp pentru a da la țintă.

„Nu e așa, că nu esci ostenit? mă întrebâ fata.

Ce să ȃic, trebuia să afirm părerea ei.

„Dar,“ adoăgai, „nu mă pot măsura cu abilitatea D-tale.

„Nu face nimic“ ȃise Cleopatra și mă trase ca cu forța după dên-sa.

„Vom prândi numai decât“ strigă tata după noi.

„Ean audă n'atî dejunat numai acum,“ rês-punse fata, „dôr nu veți mânca erăși.“

Peste curênd sosirăm la locul de țintă. Incepurăm a trage, sé înțelege că eu rămăsei pe jos pe lângă Domnișóra Cleopatra; eu dabia nimeream icî colea ținta; ea lovea tot de-a-una in centru.

Fata se săturâ de grabă de acest esercițiu monoton și in loc de a da in țintă, incepu a da in păserele sburătore, in fructe care sé clătinau, in fluturi și altele. De o dată scóse o carte de joc din sinul ei. Era asul de roșu.

„Ține asta!“

Mie mi sé făcu rêu.

„Pentru ce scop Domnișóră?“

„Voi nimeri asul din carte. Intinde brațul!“

„Dar Domnișoară, socotește!“

„Atențiune, că trag!“

Eu aruncai cartea la pământ.

„Te joci cu mórtea: nu mă indoiesc câtuş de puțin de abilitatea D-tale.“

Cleopatra stătea cu pistolul tras dinaintea mea ca ângerul judecâtei de apoi.

„Ridică indata cartea și ține-mi-o drept țintă decă nu voiesci să-ți pârlesc pěrul!“

„Te rog nu glumi in ast mod!“

„Nu glumesc“ rěspunse gróznica și ținti cu sânge rece drept spre capul meu. Eu perdui și simțirile și vederile. Mě plecai și ridicai afurisita de carte intinđend-o câtuş de departe de mine. Simții că tremurai, dar mai bine voiam să jertfesc brațul, decăt capul.

Pistolul tunâ, mâna im tresări făr' de voie. Cleopatra sări spre mine.

„Adă cartea!“

In adevěr drăcóica nimerise drept in as, eu insě eram cu totul scandalisat de purtarea ei.

„Domnișoară,“ đisei, trebuie să ți spun sincer că nu mĩ plac asemenea glume.

„N'am ce'ți face, mie îm place.

„Dar D-ta mî ai ține mie cartea!

„De ce nu, îndată ce vei dobîndi abilitatea mea!

„Și chiar decă aș fi un al doilea Guilom Tel, n'aș ținti spre un om, căci asta-i nemernicie.

„Esci un pedant“ rise neomenósa ducându-se și lăsându mă singur cu reflesiunile mele.

„Ce lucru plăcut ar fi, — țișei in mine, „să aibî de nevestă o ființă ca acésta. Nicî un minut n'ai fi sigur de viéța ta. Și d'ar fi plină de aur, totuș nu mi'ar trebui. Drăgara mea Lisă, nu esci nicî atât de frumósă, nicî atât de bogată, dar tot te prefer de o miiă de ori.

„Ved bine“ astfel continuai in mine, apucând spre case, „că nu pot rămânea mult timp aici.

Polichrimadi îm sosi in cale. Părea că observă necazul meu.

„De bună séma,“ țișe el, „v'a îngrozit Cleopatra din nou.“

„In adevér“ răspunsei cu un ton destul de aspru. „Cred că D-șóra scie a nimeri bine, dar mie nu-mî plac aceste eserciți.“

„N'ai să te temî de nimic.“

„La dracu“ ȃisei in mine și urmai apoi cu vocea tare: „Nimeni nu pȃte stăpini sborul glonțului; accelerarea pulsului, o întâpătura de muscă pȃte să dea puscii altă direcțiune.

Moșierul păru pătruns de adevărul cuvintelor mele. Nu răspuse nimic și aduse vorba la alte lucruri.

Ne preumblarăm prin grădină și ne oprirăm dinaintea unui pȃr încarcat cu fructe din cele mai alese. Una din ele desvoltată in proporțiuni gigante atrase atențiunea noastră.

„De când sunt n am vedut o pȃra așa de mare“ mărturisii eu. Moșierul însă ȃise că ar mai avea ver o câțiva pomii in fundul grădinei, cu fructe și mai alese.

Pe când eram încă confundat in contemplațiunea părei, un nou detunet isbucni, glonțul șueră printre capetele noastre și tăiă cȃda părei, așa incât cađu nevătămată la picerele noastre.

Acum și Polichrimadi iş perdu răbdărea.

„Ai dreptate“, ȃise el, „fata este nebună“, și întorcându-se spre Cleopatra, care stetea cu fața ridēnde că ver o 30 de pași departată de noi,

i porunci cu vocea iritată să ducă îndată puşca în casă, şi să nu se atingă de ea timp de 24 ore.

Cleopatra dispăru.

„Sper“mise moşierul spre a mă concilia, „că Irina va sterge impresiunea cea rea, ce a produs Cleopatra asupra D-tale prin purtarea ei în adevăr bizară. Ea este tocmai contrariul Cleopatrei, căci asta speria lumea cu puşcăturile ei, pe când Irina prin ajutorul ce dă la omenire şi-o îndatoresce la recunoscinţă eternă.“

Sosirăm în odaiă unde se arangiasse masa pentru un prânziu suculent. Cinci cuverte erau puse: pentru Polichrimadi, pentru cele trei fete ale lui, şi pentru mine. Un servitor veni şi întrebă, decă să poată servi.

„Încă nu!“

„Unde-i Cleopatra?“

„Domnişoară tocmai acum a încălcat calul şi s'a dus.“

„Decă-i așa“mise moşierul, „vom prânzi amândouă singur“.

„Nu înţeleg“mise el, după ce ne asedarăm la masă, „purtarea Cleopatrei. Trebuie să urmărescă ver un scop, căci sburdalnică ca astăzi n'a fost nici o dată“.

Absența venătoresei mie nu mă dispăcea de loc. Cred că n'aș fi putut mânca cu odihnă. Sum sigur că, s'ar fi pus cu o părechiă de pistóla la mėsă.

Mâncările erau fórte delicate. Spaima in care me aruncase fata țintăreță, im ațișase fómea. Toc-mai in momentul când mâncăm mai bine sosi Irina.

Portretul nu o flatase nici de cum, féta era încă mai fromósă de cât chipul ei. Eram incântat de aparițiunea ei angelică. Mě sculai și i făcui o reverință respectuósă. Irina însă nu më băgă in séma, cum nu mă băgase in séma nici Cleopatra, ci grăbi spre tata ei și il imbrătoșă cu foc.

„Mă a succes eminamente“ exclamă ea, „sunt cu totul fericită. Bunul Stan e scăpat. Privesce numai, brațul dase deja in cangrenă.“

Cu aceste cuvinte desfășură din o pânză medularul amputat și il intinse cătră Polichrimadi.

Eu, care de când sunt am resimțit tot de-a-una ca o gróză in contra operațiunelor chirurgicale, fui revoltat și scărbit la vederea brațului săngerând. Pofa de mâncare mă sě tăiase cu totul.

„Fétă, fétă,“ dojeni moșierul „noi prândim, și tu ne areți asemenea lucruri.“

„Naturalia non sunt turpia“ rise chirurgul feminin, „ce-i pasă artei și științei de pofta D-tale“.

„Dacă nu ți pasă de mine, să ți pese cel puțin de óspele nostru. Domnul Cambiescu,“ — continuă el, prezentându-mă, „tênerul despre care v'am vorbit adese ori“.

La aceste cuvinte Irina mă privi, dar cu ochii incruntați.

„Dacă ași fi știut,“ țise gurița ei șarmantă cu o rēcéla de ghétă, „că Domniasa nu pôte suferi privirea sângelui, apoi in adevêr l'aș fi cruțat cu rezultatul operațiunei mele. Eu am cređut că este un bărbat cu cultură științifică.“

Domnișóra Irina îm deveni acum tot atât de nesuferibilă ca și sora Dei Dra Cleopatra. Tata o înfruntă țicendu-i să se pórte cu mai multă politeță. Dar vorbele astea mergeau in vânt. Irinei nu-i păsea câtuș de puțin de dojana parintéscă; spiritul ei era pré preocupat de amputațiunea ei, astfel încât. să gătea să explice tatălui său unele din regulile anatomice pe brațul amputat, dar acum Polichrimadi își perdu tótă răbdarea.

„Cară-te de aici cu brațul têu scârbos“, strigă el cu mânie.

Irina învăli brațul cu grijă și se duse.

„Nu înțeleg“, dișe acum moșierul superat, „nu înțeleg ce are de gând astăzi féta; altădată nu mă superă nici de cum cu știința ei chirurgicală; trebuie că succesul dobîndit i a ameuțit capul. Dar să lăsăm nebuniile la o parte. Ean poftim de mănâncă.“

Eu nu aș fi fost in stare de a pune măcar o singură bucățică in gură. Aspectul scârbos al brațului sângeros im tăiase totă pofta.

După câteva minute Irina éráș întră in odaiă. „Poftim, poftim“ mē imbiă Polichrimadi care observase că numai zirgăiam cu furculița prin farfuriă, fără de a o duce la gură.

Eu nu voiam să mă dau pe fața. Nu voiam să cunosca cei de la mésa ca im perdusem pofta, decī scosei năframă ținendu-o la gură.

„Te dóre ceva?“ întrebă moșierul ingrijat.

„Am un dinte stricat, care începe să mă ințepe“.

„Ai dinți stricați?“ întrebă Irina cu interes, O minciune nasce pe altă; eu respunsei:

„Da, adese ori, când mănânc, m'apucă nisee dureri grozave.“

„Trebuie să éasă“ decise îndată chirurgul feminin, și alergă după instrumente.

Eu me speriaî. Dinții mei toți cei 32 se aflau în perfectă sănătate.

„Te rog Domnișoră“ țisei de grabă, „nu te osteni, căci durerile au început a mi se alina.

„Dintele cel rău trebuie să éasă“ țise Irina, „căci un dinte rău, este ca un cuget rău, nu se pune la odihnă, chiar de s'ar linisci pentru câte un moment. N'ai repaos nici o dată, căci nu sci când te apucă din nou“.

„Vă mulțămesc din suflet“ replicai cu desperare, observând, că féta încăpăținata scotea un clesce grozav din o șatulcă.

„Permite-mi cel puțin să-ți examinez dinții.“

„Asta mî-ar mai lipsi“ mă gândiî în mine, „décă deschid gura, ființa acéstă cu patima ei este în stare să mî rupă falca.“

Strinsei decî cât putui dinții la o laltă, și borborosiî o mulțime de scuse, care dovedea cu prisos aversiunea mea în contra operațiunilor dantistice, de ver ce natură.

Irina, care părea a nu fi auđit scusele mele, trase un scaun lângă feréstră și porunci servitorului,

să aducă un spălător cu apă rece, apoi mă pofti cu un zîmbet ceresc, a mă pune pe scaun.

„Dracul m'a adus in această casă“ ȕisei in mine, și declarai din nou, că nu mă pot decide in nici un cas la o operațiune dantistică. „Este cu totul in contra principiilor mele“ declarai sêrbătoresce, „de a permite, ca să mă scôță un dinte.“

„Nu-ți voi face nimic“ respunse Irina cu vocea ei sonoră, „dar studiul dinților este una din pîdilectiunile mele, permite-mi cel puțin, să-i cerceteți pe ai D-tale“.

Cu tótă curiositatea acestei dorințe n'avui cum să mă opui, aș fi pãrut pré fricos, pré poltron, ar fi fost rușine pentru mine. Mai incercai cu politeța, ȕisei, că nu voiesc să ostenesc pe Domnișóra, însê in zadar, fui silit a mă aședa pe scaun.

Spre spaima mea moșierul eși din odaiă și astfel remăsei singur cu operatorita și eram dat cu totul pe mânele ei.

Irina scóse acum o sondă de dinți din șatulcă și inceptu a rade, a stórce a visita sermana mea de dantură intr'un mod in cât mă treceau sudorile de durere. Eu însê mă stăpîniî remânend liniscit. După sonda veni rëndul la alt instrument. Scormonitura inceptu din nou; sufeream ca un Hiob.

„Binevoiesce a-ți clăti acum gura“, dîse operatorîța presentându-mî un pahar de apă. Făcui după povață și observai cu spaimă, că scuiam sînge.

„Nimic nu este mai vătămător“ explică Irina, decăt cînd dinții sunt pré acoperiți de gingiă. Ți-am ras-o.

„Așa“ oftai eu, creșend că operațiune s'ar fi sfișit acum. Dar nici decum. Irina scóse un al treilea instrument, mai gróznic decăt cele de mai nainte.

„Nu voi se vá mai supér“ dîsei eu, încleștînd gura. „Numai un moment“ imploră dantista desperată. Cleștele vorace se vîri in gură, și prinse un dinte; mă trecu un fior, avui un gînd îngrozitor.

„Pentru Dumnezeu“ bilbăi eu, „doar nu vei“— dar in acelaș moment avui o simțire par'că mis'ar crepa capul in doue.

Capră négră calcă in pētră, pētra a crepat in patru, crepe capu caprei in patru, cum a crepat pētra in patru.

Lucru curios acéștă dicală im cuprinse cuge-tarea in acéștă situațiune fatală.

Irina ȃise cu bucurie, arătându-mi un dinte frumos cu trei rădăcini gigantice :

„Étă, acesta trebuia să éasă; incepuse a se strica, și in curend ar fi stricat și pe cei lalți și ți-ar fi pricinuit multe dureri.“

Eu eram mai mult mort decât viu. Frumosul meu dinte ! Limba cerceta neincetat abisul, golul care venise să ia locul dintelui meu sănătos.

„Permite-mi acum,“ continuă Irina in linisce deplină., să-ți comprim gingia.“

„Să te ia dracu“ voiam să strig înfuriat, dar intru aceia degetul ei gingaș se și apucase a-mi arangia gingia.

Pe când era ocupată cu acésta, ȃise parcă nimic nu s'ar fi întimplat: „Mai ai duoi dinți, cari amenință de a se strica in curënd; decă voiesci, i voi scóte, ca să te feresc de un réu viitor. Și așa am inceput lucrul.“

La aceste cuvinte intinse mâna, să ia éráș cleștele, eu insé scosei un răcnet de gróză și sării de pe scaun.

„După placul D-tale“ ȃise Irina stréngându-și instrumentele. Eu scuiam mereu la sânge.

Irina după ce își adunase șatulca in rînduială îm făcu un compliment grațios și se duse. 6

Eu nici una nici doue luai pălăria și o tunsei pe ușă, fără adio, fără de a vedea măcar pe Polichrimadi, și o luai dea dreptul cătră cârcimă unde mi lăsasem cabrioleta, pusei pe vizitiul să inhameze caii și venii acasă.

Unchiul auđind despre aventurile mele cu cele două fete, găsi foarte natural că nu mai asceptasem pentru a face cunoscința Melpomeni (așa o chema pe a treia fată a lui Polichrimadi) care póte m'ar fi pus in pericol de a fi ințăpat de ver un șarpe veninos.

Spre recompensă pentru sacrificiul ce i adusesem, unchiul să invoi să iau pe Lisa, și astfel răul suferit, tot avu un rod bun. —

Mai in urmă aflai, că fetele lui Polichrimadi urmăriseră un scop cu purtarea lor stranie cătră mine, pe care scop îl și atinseră cu desăvărșire. Ele voiseră anume să mă sperie și se mă isgonescă, căci fie care dintre ele avea deja un curtesan, după care să și măritară mai pe urmă.

Melpomena in adevăr m'ar fi maltratat cu șerpă, vermă, și alte scărbăciuni decât nu aș fi preferat a mă salva la timp, dar mai nainte Irina mă-ar fi lăsat sânge.

Astfel aflai chiar din gurile lor, puțină vreme după ce mă insurasem . . .

Apoi să mai aibă a face cu fete talentóse.

Ba să te feréscă Dumnezeu!“

Cu aceste cuvinte sferși Cambiescu narațiunea sa, destul de curiosă.

BCU Cluj / Central University Library Cluj